

Okresní státní zastupitelství v Berouně

Wagnerovo nám. 1249/2, 266 01 Beroun

tel.: 311 630 410 fax : 311 622 132 e.mail : podatelna@osz.ber.justice.cz ID datové schránky: cr4ahs8

ZT 134/2012

V Berouně dne 27.2.2013

Okresnímu soudu

v B e r o u n ě

O B Ź A L O B A

Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Berouně podává obžalobu na

Jana Š i n á g l a

nar. 9.12.1952 v Berouně, trvale bytem Žebrák, bratří Nejedlých 335, okr.Beroun,

ž e

prostřednictvím veřejně dostupné počítačové sítě na svých webových stránkách www.sinagl.cz ve svých článcích „tisková zpráva: MS Praha versus Sudetoněmecké krajanské sdružení v České republice“ ze dne 29.3.2011 a v článku s názvem „7 dní ... a sbohem Sudety“ ze dne 14.10.2011 hrubým způsobem zpochybňoval zločiny nacistů spáchané proti českému národu na území Protektorátu Čechy a Morava v období od nástupu Reinharda Heydricha do funkce zastupujícího říšského protektora v roce 1941 a v době následující po atentátu na Reinharda Heydricha spáchaného 27.5.1942, když uvedl

1. v článku s názvem „Tisková zpráva: MS Praha versus Sudetoněmecké krajanské sdružení v České republice“ ze dne 29.3.2011 mimo jiné tento text : „Heydrich Je málo známo, že po atentátu na Heydricha (jenž se uskutečnil proti vůli domácího odboje) se vzedmula vlna celonárodního odporu. Atentátníci měli v očích průměrného Čecha podobný obraz jako dnes bratři Mašínové, tedy jako ten, kdo neodpovědně narušil pohodlnou kolaboraci a stavěl před nás obtížná a nepohodlná morální dilemata. Udavačů se tehdy v Praze našly stovky, ne-li tisíce, a dvoumilionová odměna za pomoc při vypátrání vrahů byla nakonec rozdělena na tolik dílů, že k zamaskování této skutečnosti bylo třeba vymyslet hlavního zrádce Karla Čurdu. Heydrich to s Čechy uměl. Hned při nástupu do funkce zrušil nerovnost v potravinových přidělech a

dalšími opatřeními si dokázal získat srdce průměrného, trochu zbabělého a velmi konformního Čecha, který pochopil, že pokud bude svědomitě pracovat pro Říši, Říše se o něj postará a nebude mu nic chybět, naopak, pokud bude dělat potíže, čeká ho zlý osud. Heydrich si byl svou politikou jist dokonce natolik, že si dovolil cestovat do Protektorátu v otevřeném automobilu a bez ochranky, což by bylo kdekoliv jinde v okupované Evropě nemyslitelné. Protektorát byl zkrátka takovým malým rájem na zemi. Heydrichova politika fungovala a to je problém, který s ním dodnes Češi mají. A ostatně, úplně objektivně, porovnáme-li zastupujícího protektora s těmi hlavami státu, které přišly po něm, musíme férově uznat, že Heydrich mezi nimi nevyhází jako ten nejhorší. Počet obětí jeho vlády je jen zlomkem obětí poválečné genocidy a se způsobem, jak v 50. letech vládli komunisté se nedá vůbec srovnat. Táži se, neměl by být také Heydrich vyznamenán zákonem o zásluhách, anebo neměla by se minimálně v místě atentátu pořádat pietní shromáždění přinejmenším stejně početná, jaké se letos sešlo u hrobu zločince a masového vraha Klementa Gottwalda?“

2. v článku s názvem „7 dní ... a sbohem, Sudety“ ze dne 14.10.2011, ve kterém autor komentuje film stejného názvu jako název publikovaného článku a ve kterém mj. uvedl tento text: „Vyčkejme, zda se tomuto filmu podaří změnit vnímání a pohled na tuto tragickou dobu. Nebude to jednoduché po letošním velkofilmu Lidice pojednávající o nacistickém masakru, při kterém bylo usmrceno 172 lidí (podotýkám, že pouze muži a v době války). Národ je proto opět protiněmecky naladěný. Kromě toho se rádo argumentačně k tématu lidického tématu vrací, pokud se jedná o ospravedlnění zločinů spáchaných na českých Němcích při odsunu, resp. vyhnání po skončení 2. světové války v roce 1945.“,

a tyto statě zveřejnil i přesto, že jsou ve zřejmém rozporu s Úmluvou o zabránění a trestání zločinu genocidia ze dne 8.prosince 1948, sjednanou na III. Valném shromáždění Organizace spojených národů a s Úmluvou o nepromlčitelnosti válečných zločinů a zločinů proti lidskosti přijatou dne 26.listopadu 1968 v New Yorku,

t e d y :

veřejně zpochybňoval a snažil se ospravedlnit nacistické genocidium nebo jiné zločiny nacistů,

č í m ž s p á c h a l

přečin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr.zákoníku.

O d ů v o d n ě n í :

Ke skutkovému stavu popsanému ve výrokové části obžaloby byly zjištěny následující skutečnosti.

Obviněný Jan Šinágl k trestné činnosti uvedl, že se k věci vyjádří pouze následně v zájmu věci a všeobecné potřeby osvěty. V této souvislosti uvedl, že v průběhu 2. světové války proběhla na území Protektorátu dvě genocidia, a to holocaust a vyhlazení českých cikánů. Po válce bylo uskutečněno genocidium třetí, jehož obětí se stali občané německé národnosti (kdysi občané Československa). Není pravdou, že by se nacisté dopustili genocidia na Čechách. Některé plány bezesporu formu genocidia měly, avšak ty nebyly realizovány. Teror, který se rozpoutal v době heydrichiády, by mohl definici genocidia naplnit, nicméně celkový počet jeho obětí odhadovaný asi na 15 000 představuje pouze 2 promile Čechů žijících v Protektorátu, a to pro genocidium nestačí. Kromě toho bylo účelem pouze zastrašit a pomstít se, avšak nikoliv český národ zlikvidovat. Obviněný tyto názory cituje údajně z článku Tomáše Peciny nazvaného „Genocidium“ ze dne 7.7.2012. Dále se ve své výpovědi vyjadřuje k poválečnému odsunu sudetských Němců a rozebírá důsledky tohoto odsunu. K vlastním článkům se následně již více nevyjadřuje a pouze rozebírá své názory na odsun německého obyvatelstva.

Ve věci byl vyžádán jednak znalecký posudek z oboru školství a kultura, odvětví historie a dějiny umění, a jednak znalecký posudek z oboru sociálních věd se specializací extremismus a odvětví politologie. Přibráný znalec z oboru historie dospěl k závěru, že tvrzení, že atentát na Reinharda Heydricha se uskutečnil proti vůli domácího odboje, je nepravdivé, neboť na jaře roku 1940 byla z domácího odboje Obrana národa zničena, zbytky Obrany a Petičního výboru pak tvořily ÚVOD – Ústřední výbor odboje domácího. Spolupráce těchto organizací nebyla vždycky v souladu nebo se naopak prolínala. O atentátu nebyl odboj informován jako celek. Znalec dále podotýká, že o vůli odboje nemohla být ani řeč, protože akce byla tajná. K dalšímu tvrzení obviněného, že po atentátu se vzedmula vlna celonárodního odporu proti atentátníkům jako narušitelům pohodlné kolaborace, znalec odpovídá, že o celonárodním odporu nemůže být řeč. Kolaborantská vláda, hlavně ministr Moravec, odsuzovala atentát a v rozhlase se přimlouvala a vyzývala občany, aby za úplaty a další výhody dávali informace o atentátnících. Vyhržovala, že kdo bude kryt atentátníky, bude zastřelen i s celou rodinou. Dále znalec uvádí, že za atentát zaplatil český národ hodně, ale mezinárodně byl uznán za stále bojující a dostalo se mu příslibu, že bude po válce Československo obnoveno v celém rozsahu. Dále znalec uvádí, že Reinhard Heydrich nastoupil do funkce v září roku 1941. Jeho úkol byl jasný, a to zpacifikovat odboj a maximálně vytěžít Protektorát pro válečný průmysl, germanizaci a další deportace Židů. Český národ jako takový měl zaniknout. Heydrich samozřejmě sliboval a líčil budoucnost v krásných barvách, ale zde funguje zkušenost odmítání změn jazyka a kultury. Opatření, která provedl, se týkala větších přidělovů pro těžce pracující horníky, hutníky a další. Dobře věděl, že pokud chce práci, musí lidé dostat najíst, jinak by nepodávali výkony. V Protektorátu fungoval přidělový systém. Dále znalec uvádí, že národ se sliby Hendricha nedal zmást, dál pokračovat odboj, znehodnocování a vady výrobků (sabotáže). Kdyby jeho politika fungovala, byl by přístup k protektorátním občanům vlidný, přestalo by zatýkání, tresty a deportace do koncentračních táborů. Znalec dále uvádí, že z historického pohledu měl atentát na Reinharda Heydricha význam morální, etický, neboť odstartoval ve světě další atentáty na Hitlera, Yamamota, Mussolliniho a další. Národní sebevědomí bylo provedením atentátu posíleno, mezinárodní prestiž obrovsky vzrostla. Atentát na Heydricha vysoce vyzdvihoval i Winston Churchill a psychicky posílil protiněmecký odboj v Evropě a bojujících protiněmeckých armád. Znalec se dále zabývá i výroky na adresu Lidic, kdy uvádí na pravou míru, že v obci bylo popraveno ihned 173 mužů, 26 dodatečně v Praze-Kobylicích, odvezeno bylo 184 žen, navíc 12 dodatečně, 53 žen zemřelo v koncentračním táboře, 3 děti byly ihned vybrány na převýchovu, 10 jich bylo posláno do sirotčinců, 88 jich bylo posláno do Lodže, z toho bylo opět 7 vybráno a zabito 81. Celkem zemřelo z lidických

obyvatel 340 lidí. Zatýkáni byli i příbuzní a přátelé lidických obyvatel, byli vyslýcháni, vězněni a mnohdy posláni do koncentračních táborů. Ti, kteří nepřežili, jsou počítáni do celkových válečných ztrát, tedy celkem 400 000 lidí. Přesná statistika ovšem není, neboť gestapo zničilo svoje záznamy. Znalec se na závěr vyjadřuje i k poválečné době, kdy k odsunu německého obyvatelstva došlo na základě Postupimské konference, která rozhodla o odsunu Němců z evropských zemí. Znalec dochází k závěru, že z autorových článků je cítit obdiv k Reinhardu Heydrichovi, jeho idealizování, obdiv k síle a násilí, který je typický pro neonacistická hnutí na celém světě.

Ze znaleckého posudku z odvětví politologie se specializací na extremismus bylo zjištěno, že atentát na Reinharda Heydricha byl důsledně utajenou akcí, a to i před domácím odbojem, neboť hrozilo velké riziko prozrazení. Žádná skupina domácího odboje nebyla o záměru provést atentát předem informována. Platí to o odbojových skupinách orientovaných jak na Londýn, tak i na Moskvu. Samotní aktéři tohoto činu byli londýnských vedením informováni až bezprostředně před realizací. S účastí příslušníku domácího odboje se počítalo až pro záchranu atentátníků po akci. Ani jeden z členů skupiny ANTROPOID nikdy otevřeně neřekl, jaký je jejich úkol, avšak odbojáři z neurčitých narážek usoudili, o jakou akci jde, a proto do Londýna byla zaslána zpráva žádající zrušení této akce, ale tato zůstala bez odezvy. Znalec dále uvádí, že o vlně celonárodní odporu proti atentátníkům se nedá hovořit. Po atentátu byl vyhlášen civilní výjimečný stav a v červenci 1942 bylo popraveno 1 412 osob, žen i mužů. Je pravdou, že se konala tisícová shromáždění k vyjádření nesouhlasu s atentátem, ale to byly akce německého obyvatelstva Protektorátu, kterého zde žilo zhruba asi 3 miliony. Akcím nařízeným státním aparátem českému obyvatelstvu se nebylo možno bez sankcí vyhnout. Nelze označit za pravdivé, že by byl Reinhard Heydrich jmenován do funkce proto, aby usnadnil nebo zlepšil životní podmínky českým obyvatelům. Do funkce byl jmenován proto, že na území Protektorátu hrozily protiněmecké nepokoje a jeho předchůdce von Neurath si nepočínal s dostatečnou razancí. Většina českého obyvatelstva byla protiněmecky naladěna a na území aktivně působily odbojové skupiny. Znalec dále cituje z projevu Reinharda Heydricha po nástupu do funkce říšského protektora v Praze ze dne 2.10.1941. Dále ještě znalec podotýká, že z oznámení říšského protektora ze dne 28.9.1941 bylo popraveno 6 osob pro přípravu velezrady, sabotáž a přechovávání zbraní. Znalec uvádí k další otázce, že český národ zaujal postoj většinou odmítavý. Ve svém posudku rozebírá hospodářský vývoj Protektorátu, znehodnocení české měny. Dále se znalec zabývá řešením tzv. české otázky, kdy český národ měl zmizet z historického území Čech a Moravy. Doba vlády Reinharda Heydricha a jeho osoba je hodnocena krajně negativně. Byl jedním z hlavních uskutečňovatelů nacistického programu v zájmu německé politiky „Drang nach Osten“. Z historického pohledu měl atentát význam jednoznačný, kdy byl vyslán signál nesmiřitelného odporu s německou okupací ČSR. Československo si tím získalo mezinárodní úcty v boji za svobodu a atentát byl impulsem uznání neplatnosti Mnichovských dohod. Dalším výsledkem byla podpora domácího odboje, uznání legality exilové vlády a legality postavení dr. Beneše jako prezidenta ČSR. Zároveň došlo k legalizaci budování československých vojenských jednotek v zahraničí. Znalec odpovídá i na otázku, zda nacistická politika uplatňovaná i prostřednictvím Reinharda Heydricha, směřovala ke genocidě obyvatel na území tehdejšího Protektorátu, a dospívá k závěru, že na tuto otázku lze jednoznačně odpovědět, že ano. V této souvislosti odkazuje již na své dřívější závěry. Dále ohledně otázky vyvraždění obyvatel obce Lidice cituje skutečnosti, které již byly uvedeny, a dochází k závěru, že v Lidicích bylo usmrceno celkem 333 lidických občanů. V této souvislosti dochází k závěru, že tvrzení obviněného Jana Šinágl, že bylo popraveno pouze 172 mužů, a to ještě za války, je sice pravdivé, ale je k tomu nutno podotknout, že nebyl vyhlášen válečný stav mezi Říší a Protektorátem Čechy a Morava, neboť tehdy Protektorát

byl součástí Říše. Znalec dospívá k závěru, že v případě Lidic se jednalo o bezpříkladnou brutální policejní akci nařízenou přímo Hitlerem jako pomstu za atentát na Heydricha. Tvrzení obviněného lze v této souvislosti brát jako zlehčení celé události. Znalec ještě podotýká, že propaganda kolem tzv. vyhnání Němců zamlčuje, že jejich odsun se netýkal jen Československa, ale Němci byli odsunuti z Francie, Belgie a Polska. To vše nebyl akt svévole ze strany prezidenta Beneše, ale jeden z aktů Postupimské dohody. Znalec na závěr uvádí, že z odborného hlediska musí konstatovat, že článek „Tisková zpráva MS Praha versus Sudetoněmecké krajanské sdružení“ je jednoznačnou glorifikací Reinharda Hendricha, jeho osoby a obhajobou jeho působení ve funkci zastupujícího říšského protektora Protektorátu Čechy a Morava. Dále k článku „...7 dní a sbohem Sudety“ může své závěry shrnout jediné tak, že v popisovaném filmu jde o nevyvážené jednostranné odsouzení počínání Čechů při odsunu Němců ze Sudet po 2. světové válce.

V podstatě ve stejných intencích bylo zpracováno i odborné vyjádření, které podal Ústav pro studium totalitních režimů. Trestná činnost je dále prokazována listinnými důkazy založenými ve spise, a to jednak zejména výše zmíněnými články, a dále i dalšími listinnými důkazy.

Obviněný Jan Šinágl se tedy svým jednáním popsaným ve výrokové části obžaloby dopustil přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr. zákoníku. Obviněný Jan Šinágl naplnil skutkovou podstatu tohoto přečinu jak po stránce objektivní, tak i subjektivní a jeho jednání je vysoce společensky nebezpečné.

Obviněný Jan Šinágl nebyl dosud soudně trestán. V místě bydliště sdělila přestupková komise, že bylo projednáváno celkem 15 oznámení pro přestupek, z nichž některá byla již vyřízena a některá dosud nikoliv.

N a v r h u j i :

1. u hlavního líčení slyšet znalkyni Mgr. Lenku Vrchlavskou a JUDr. Ing. Josefa Zouhara, Dr.,
2. podle § 213 tr. řádu číst odborné vyjádření na č.l. 27-31, oznámení Mgr. Jany Gavlasové na č.l. 62, články na č.l. 67, projev Reinharda Heydricha na č.l. 76-85, protokol konference ve Wannsee na č.l. 86-108, rozhodnutí MV ČR na č.l. 110-120, článek na č.l. 140, osobní výkazy obviněného na č.l. 132-133.

Státní zástupce OSZ Beroun
JUDr. Josef Šebek

